דרשוני כרך א — מי בוכים

מי בוכיםדליה מרקס

ומים התחתונים עומדים על גבי מי בראשית ומי בראשית על גבי אוקיינוס ומי אוקיינוס על מי בוכים.ולמה נקרא שמם בוכים?שבשעה שחצה הקב"ה את המים חציים נתנם למעלה וחציים נתנם למטה.אותן שנתן למטה התחילו בוכים ואומרים:אוי לנו שלא זכינו להיות קרובים ליוצרינווהיו מעיזות פניהם ורצו לעלות למרום.עד שגער בהם הקב"ה וכבשם תחת כפות רגליו.אז אמרו לפני הקב"ה: גלוי וידוע לפניך שבשביל כבודך עשינו.אמר להם הקב"ה: הואיל ובשביל כבודי עשיתם, דעו באמת שלא אתן רשות למים העליונים לומר שירה לפני עד שיקחו מכם רשות.שנאמר:'מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְהוָה' (תהלים צג, ד).(אוצר המדרשים אייזנשטיין, מדרש עשרת הדברות עמוד תנ(

מֵי בוכים בוכות. מבקשות לעלות, לשבת ליד כיסא כבודו. מֵי בוכים בוכות ומעזות פנים. והקדוש ברוך הוא גוער ומכביד כבישתו. התייפחויותיהן אינן קורעות שערי רקיע; מי בוכים אינן צווחות, רק בוכות. בכי כבוש, דלף עיקש, ממאן להינחם. לסוף, קָץ הקדוש ברוך הוא בבכיין ונעתר: מנוי וגמור עמי כי לא אתן רשות למים העליונים לומר שירה עד שיקחו מכן רשות.

מאותו היום, ממעמקים באה הרשות לשירה, מן האפלה הגדולה. טיפין של אור נושרים מן המים העליונים, מן הרקיע, אל מֵי בוכים ומפצירים: האם? האפשר? המותר? אך נבלעים בדומייה בתהום בוכייה ורבה. לא עת רצון היא למי בוכים.

אבל עתים נושקות מי בוכים לטיפֵי האור הנְקווים ונישאות אליהן. עתים, עת שעת רצון, יוצאת כלה לקראת חתן. נבללות טיפות, נכללות. אותה שעה, שמחה גדולה יש בעליונים ובתחתונים. אותה שעה, אין עליונים ואין תחתונים. ודברי שירה שמחים בשעת היבראם, כי יוצאה כלה לקראת חתן ובריה חדשה נרקמת ובאה.